

Nie zapomnieć mowy ojców

Pieśniczką cieszyńską wiecznie młodo!

Witóm piyknie!

Mom znómeo, kierymu to Pónbóczek doł dożyć dziewiyńdziesiónt piyńc roków. Tóz rodzina łuradziła, że na taki zocny jubileusz napytajóm nejstarszych człónków rodziny, a młodzi bydóm to wszystko przyrychtowywać. I nie bydzie to, jak podle tej dzisiejszej mody, w jakimsikej pynsjonacie abo gospodzie, jyno w chałpie. Bo tu sie przeca starzyk czuje nejlepij, prawi dycki, że wszyńdzi dobrze, a nejlepij w swoji chałpie. Tu przyszeł na świat, tu przeżył cały żywot pełny wspomniyń rodzinnych. Kie było mu dane przeżyć strasznóm wojne i szczyńśliwie wrócił w rodzinne progi, kaj witali go człónkowie rodziny, to płaczki ze szczyńscio kulały sie im po licach

- Przeżyteś, przeżyteś? Bogu dziynki!

Pamiynto te radość, jakby to było wczora, a to już tela roków minyło. Pamiynto jak witoł z radościóm koźde przychodzónce na świat dziecko, a mioł ich przeca piyńcioro.

- Jak to żeście tu żyli dziadku w takim małym dómku i w takim ciasnocie?

Nieroz słyszy to pytani łod wnuków.

- Przeca mieszkali tu jeszcze wtedy twoi starzycy i łojcowie.

A starzyk kiwie wtedy głowóm i prawi:

- Do koźdego miejsca było dojs, były to nejpiykniejsze, nejszcześliwsze roki w mojim życiu, a wszystko tymu, że mieszkali tu jeszcze z nami przez cały żywot trzej lokatorzy, kierym na miano było: miłość, życzliwość, zgoda. Bez tych lokatorów nie daliby my rady żyć, byłoby nóm tu ciasno. Ale były też w życiu chwile cinyńki – spómimo dali Jubilat, kiej było trzeja łopuścić tyn dóm na delszy czas, kiej przyszło łodkludzać na kierchów nejblizszych.

Taki dziyn jak dzisio przypómimo starzykowi całóm dróge jego długigo życie. Ale dojs spóminek. Młodzi, kierzy całóm tóm gościnnie rychtowali, zapraszajóm za stół, kaj wónio dobrym łobiadym. Po łobiedzie jedyn z przocieli wziół staróm harmonije i zaczył wydobywać z ni nejpiykniejsze nutki naszej ziymi, a wszyscy zaczyli śpiywać.

Piyrsze ło tej łolzie, kiero to płynie tak jak przed rokami, po brzegach rosnóm taki same drzewa jak downi, kwiotki kwitnóm tak jak za downych roków, ptoszki tak samo świergajóm swoji pieśniczki, jyno ludzie dokoła insi. Gardzóm starymi zwyczajami i piyknóm, downóm starzykowóm mowóm, kierej już wnuki nie rozumiejóm. Potym zaczyli śpiywać ło tym Janiczku, co to trowe siyk, ło tej ceście, kiero kludziła ku Cieszynu i moc inszych pieśniczek, kiere przywoływały spóminki z ich życie. Młodzi, kie łusłyszeli w kuchni ty piykne melodie, przrwali myci garców i polecieli do izby. Ni mógli sie nadziwać, jak to idzie wyśpiywać telkowe pieśniczki bez śpiywników i to do tego wszystki zwrotki, bo łoni łumióm nejwyżyj jednóm abo dwie. Mie to jednak nie dziwi, bo to stare pokolyni zostało wychowne na tych pieśniczkach, kiere towarzyszyły im przez całe życie, w dniach smutnych i radosnych. Wiymy też, że te nasze cieszyńskie pieśniczki, chociaź by sie ponikierym zdało, że się tracóm, nie zginóm. Przeca śpiywómy w tym hymnie cieszyńskim „szumi jawor, szumi i szumi osika, nigdy nie zaginie gorolsko muzyka”. Tak spiywejmy ty pieśniczki, kierych mómy tak moc.

A Jubilatowi życzym jeszcze roz zdrowio, radości życia na dalsze roki. I chociaź młodzi jako ty ptoki wylatujóm z gniazda i lecóm w daleki świat, to niech ci trzej lokatorzy: miłość, życzliwość i zgoda mieszkajóm dali pod Twojóm rodzinnóm strzechóm. Takich lokatorów też po naszych chałpach życzym wszystkim mójim Czytaczóm.

Józef Niesyt
Josiynczanin

